

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **V. T. L.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2023, č. j. MV-180959-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2023, č. j. MV-180959-4/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná na základě odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 4. 9. 2023, č. j. OAM-7614-12/TP-2023 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

jen „prvostupňové rozhodnutí“) změnila prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tak, že se řízení o žádosti žalobce zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) tak, že se správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-7614/TP-2023 zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nesouhlasil s tím, že jeho žádost o vydání povolení podle čl. 8 směrnice č. 2003/109/ES je zjevně nepřipustná, neboť směrnice existenci povolení požadovaného žalobcem přímo předpokládá. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
4. Žalobci sice byl soudem pravomocně uložen trest vyhoštění z území České republiky na 7 let, stále má však zachováno postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v Evropském společenství. Uložením trestu ze zákona zanikla platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebylo ale přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v čl. 12 ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2003/109/ES, ani nebylo vydáno rozhodnutí podle § 85 zákona o pobytu cizinců. Zákon pak podle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců s uložením trestu vyhoštění spojuje pouze zánik povolení k trvalému pobytu, nikde ale neuvádí, že by uložením trestu vyhoštění automaticky zaniklo postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v ES, kterým žalobce disponoval na základě rozhodnutí ze dne 31. 3. 2008. Povolení k trvalému pobytu a rozhodnutí o přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta jsou dva samostatné pobytové tituly, které sice mohou být určitým způsobem spojeny, nicméně mohou také „žít samostatným životem“, což je zjevné i z toho, že postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta může být přiznáno i po povolení k trvalému pobytu nebo dokonce bez povolení k trvalému pobytu podle § 83 odst. 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Zákon rovněž připouští, aby bylo samostatně zrušeno. Dále ust. § 83 odst. 3 předpokládá, že postavení rezidenta může být přiznáno i cizinci, který nemá povolený trvalý pobyt, ale je pouze držitelem modré karty, § 83 odst. 4 pak dokonce neuvádí, že by cizinec žádající o opětovné přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta musel být držitelem jakéhokoliv pobytového oprávnění.
5. Soud v rozsudku, kterým byl žalobci uložen trest vyhoštění, postupoval podle ustanovení trestního zákoníku, žádné z těchto ustanovení však nepředstavuje implementaci čl. 12 odst. 1 směrnice, v odůvodnění soud ani nevedl žádné úvahy, ze kterých by bylo možné dovodit, že se splněním podmínek obsažených v tomto článku zabýval. Splněním podmínek čl. 12 (výhradou veřejného pořádku) se tak v žalobcově případě nikdo autoritativně nezabýval, bez splnění těchto podmínek nemohly nastat následky předpokládané v čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice. Podle čl. 12 směrnice nikoli každé rozhodnutí o vyhoštění cizince vede ke ztrátě nároku na právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta, takový důsledek má pouze vyhoštění, které splňuje podmínky uvedené v tomto článku.
6. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná neuvedla, o jakou konkrétní právní úpravu opírá své úvahy (na straně 5 rozhodnutí),

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dle kterých zánikem práva pobytu v zemi zaniká i k němu přiznané postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Žalovaná též chybně uvedla, že se v případě žalobce jednalo o správní vyhoštění, žalobci však byl uložen trest vyhoštění.

7. Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost založenou tím, že správní orgány jako důkaz neprovedly rozsudky, kterými mu byl uložen trest vyhoštění, ani tak neověřily, zda žalobci bylo vyhoštění skutečně uloženo za splnění podmínek čl. 12 směrnice.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná námítky žalobce odmítla, odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Setrvala na svém závěru, že nabytím právní moci rozsudku ve věci vyhoštění zanikla žalobci dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost povolení k trvalému pobytu na území, na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaná nepřesně uvedla, že se jednalo o správní vyhoštění. Ve věci vyhoštění rozhodl soud a žalované nepřislušelo, aby jeho závěry jakkoliv přehodnocovala. Podstatné bylo, že na základě právní moci rozsudku ve věci vyhoštění zanikla platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, tzn. žalobci skončilo právo trvalého pobytu na území.
10. Právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v ES je vždy vázáno na konkrétní pobytové oprávnění, postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v ES tak žalobci zaniklo spolu s platností povolení k trvalému pobytu, tato provázanost vyplývá ze zákona o pobytu cizinců. Je vyloučeno, aby cizinec na území pobýval pouze na základě postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v ES. V reakci na žalobní námítky žalovaná uvedla, že pobyt na základě tzv. modré karty, je dle zákona o pobytu cizinců pobytem dlouhodobým. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV. Obsah správního spisu

11. Žalobce podal dne 22. 3. 2023 správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývacího rezidenta podle čl. 8 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývacími rezidenty (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“). V žádosti uvedl, že mu byl uložen trest vyhoštění, čímž zanikla platnost povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 76 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nezanikla však platnost, ani nebylo zrušeno jeho právní postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v Evropském společenství na území (dále také „postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta“), které mu bylo přiznáno dne 31. 3. 2008. Nebylo totiž přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v čl. 12 ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2003/109/ES, ani nebylo vydáno rozhodnutí podle § 85 zákona o pobytu cizinců.
12. Dle výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob byl žalobce odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, sp. zn. 4 T 22/2018 a rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2019, sp. zn. 15 To 18/2019 za spáchání úmyslného trestného činu podle § 238 odst. 1, 2a, 3c zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), stupeň dokonání § 21 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 8 let, trestu propadnutí věci a trestu vyhoštění ve výměře 7 let. Dle výpisu z CIS měl žalobce v ČR povolení k trvalému pobytu platné od 31. 3. 2008 do 12. 4. 2019.

13. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 9. 2023 bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobci byl s platností od 31. 3. 2008 udělen v ČR trvalý pobyt občana třetího státu dle § 68 zákona o pobytu cizinců a zároveň mu bylo dle § 67 téhož zákona přiznáno postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v ES na území. Dále uvedl, že § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců váže zánik platnosti povolení k trvalému pobytu na objektivní skutečnost uložení trestu vyhoštění, zákon o pobytu cizinců pak ani nepředpokládá vedení samostatného správního řízení, toto ustanovení je třeba analogicky vztáhnout i na přiznání postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Je-li uděleno povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, je udělen i status dlouhodobě pobývacího rezidenta, totéž platí i opačně, zákon výslovně spojuje postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta s povolením k trvalému pobytu. Dle § 83 zákona o pobytu cizinců lze sice přiznat postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta v rámci samostatného správního řízení, avšak pouze za podmínky, že cizinec je držitelem povolení k trvalému pobytu. Zákon na žádném místě nepředpokládá separátní udělení a existenci statutu dlouhodobě pobývacího rezidenta bez povolení k trvalému pobytu. Dle § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaniká platnost rozhodnutí o přiznání postavení rezidenta zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu, toto ustanovení je pak třeba vyložit analogicky i pro případ zániku trvalého pobytu z důvodu uložení trestu vyhoštění, přestože výslovně zmiňuje zánik pouze zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu. Ve věci tak bylo přijato opatření dle čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES, neboť žalobci byl trestním rozsudkem uložen trest vyhoštění, zhodnocení skutečného a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti tak provedly příslušné trestní soudy. Se zánikem platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zaniká i platnost průkazu podle § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalobce tak nedisponuje žádným průkazem o povolení k pobytu, neboť mu byl zneplatněn, záznam o právním postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta se přitom vepíše právě do průkazu o povolení k pobytu, cizinec tedy musí být primárně držitelem povolení k pobytu na území. Samostatný průkaz obsahující pouze údaj o dlouhodobě pobývacím rezidentovi nelze vydat, zákon jeho existenci vůbec nepředpokládá, přiznání takového postavení je vždy vázáno na jiné povolení k pobytu. Správní orgán I. stupně proto žádost považoval za bezpředmětnou, žadateli požadované postavení vůbec nenáleží a požadovaný průkaz nelze vydat.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 8. 9. 2023 odvolání, ve kterém namítal, že trest vyhoštění nemá sám o sobě vliv na zachované postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Nebylo totiž přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v čl. 12 ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice č. 2003/109/ES, ani nebylo vydáno rozhodnutí podle § 85 zákona o pobytu cizinců. Zákon nikde neuvádí, že by uložením trestu vyhoštění automaticky zaniklo postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta, a není jasné, na základě čeho správní orgán I. stupně dovozuje, že zánikem povolení k trvalému pobytu automaticky zaniká i přiznání postavení dlouhodobého rezidenta. Analogie, kterou navrhuje, není možná, tyto instituty mohou existovat odděleně. Postavení rezidenta lze přiznat i držiteli modré karty, § 83 odst. 4 pak ani Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

neuvádí, že by cizinec musel být držitelem jakéhokoliv jiného pobytového oprávnění. Dále namítal, že nikoliv každé vyhoštění má za následek zánik postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ale pouze vyhoštění splňující podmínky čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES, těmi se však soud nezabýval, trest vyhoštění proto nemá za následek zánik postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Existenci samostatného průkazu, na jehož existenci naráží správní orgán I. stupně, pak předpokládá čl. 2 písm. g) a čl. 8 směrnice č. 2003/109/ES. Navrhl proto zrušení prvostupňového rozhodnutí.

15. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2023 žalovaná změnila důvod zastavení správního řízení tak, že řízení se zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná shrnula dosavadní řízení ve věci a příslušnou právní úpravu (§ 76 písm. b), § 83 odst. 1, 2, 3, 4 a 5 a § 117 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), uvedla, že žalobci dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla ze zákona platnost povolení k trvalému pobytu na území, a to současně s právním postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ES, které bylo přiznáno tímž rozhodnutím. Není pochyb o tom, že postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ES je vždy vázáno na konkrétní pobytové oprávnění cizince na území, cizinec může mít na území povolení k pobytu bez přiznaného postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, naopak nikoliv. Jednou z podmínek pro přiznání tohoto postavení je též to, že cizinec nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu. Zánikem práva pobytu v dané zemi zaniká i k němu přiznané postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Ustanovení § 83 odst. 4 zákona o pobytu cizinců dopadá výlučně na cizince, kteří stále disponují povolením k pobytu, ale byla jim v minulosti zrušena platnost rozhodnutí o přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, z ustanovení je rovněž patrné, že aby cizinci bylo opětovně přiznáno postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, musí na území pobývat nepřetržitě 5 let, tj. jedná se o cizince s platným pobytovým oprávněním. Dále uvedla, že v případě žalobce bylo trestním soudem postupováno v souladu s čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES, hodnocení výhrady veřejného pořádku příslušelo soudu, nikoliv správnímu orgánu, vyhoštěním žalobce jakožto cizince s povoleným trvalým pobytem zanikla i platnost rozhodnutí o přiznání postavení rezidenta, tento důsledek je souladný s čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2003/109/ES. V daném případě nebylo pochyb o tom, že žádost není věcně projednatelná, neboť žalobce neměl postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ES, byly tak dány důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, kdy žalovaná provedla tuto korekci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
18. Dle čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2003/109/ES *dlouhodobě pobývajícím rezidentem ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže bylo přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v článku 12.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. Dle čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES

1. *Členské státy mohou učinit rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta pouze tehdy, představuje-li uvedená osoba skutečné a dostatečné závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.*
2. *Rozhodnutí uvedené v odstavci 1 se nesmí zakládat na ekonomických důvodech.*
3. *Než učiní rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přihlédnou členské státy k těmto faktorům:*
 - a) *délka pobytu na jejich území;*
 - b) *věk dané osoby;*
 - c) *následky pro danou osobu a její rodinné příslušníky;*
 - d) *vazby se zemí pobytu nebo neexistence vazeb se zemí pobytu.*
4. *Bylo-li přijato rozhodnutí o vyhoštění, má dlouhodobě pobývající rezident v příslušném členském státě právo obrátit se na soud.*
5. *Dlouhodobě pobývajícím rezidentům, kteří nemají dostatek prostředků, bude poskytnuta právní pomoc za stejných podmínek, jaké se vztahují na státní příslušníky dotyčného členského státu.*

20. Dle § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *platnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu.*

21. Dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců *platnost povolení k trvalému pobytu zaniká nabytím právní moci rozsudku ukládajícího cizinci trest vyhoštění nebo vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění.*

22. Dle § 80 odst. 3 písm. e) trestního zákoníku *soud trest vyhoštění neuloží, jestliže pachatel je občanem Evropské unie nebo jeho rodinným příslušníkem bez ohledu na státní příslušnost a má na území České republiky povolen trvalý pobyt anebo je cizincem s přiznaným právním postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta na území České republiky podle jiného právního předpisu, neshledá-li vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku.*

23. V projednávané věci žalobce podal žádost o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta dle čl. 8 směrnice č. 2003/109/ES, neboť měl za to, že mu toto postavení nadále přísluší, přestože mu zanikla platnost povolení k trvalému pobytu. Žalovaná žádost posoudila jako žádost o vydání průkazu o povolení k pobytu se záznamem o přiznaném právním postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta a řízení pro zjevnou neopodstatněnost zastavila s ohledem na to, že žalobci zanikla platnost povolení k trvalému pobytu a přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta je vázáno na povolení k trvalému pobytu. Předmětem sporu je tedy otázka, zda žalobci přísluší postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ES.

24. Žalobce v minulosti naplnil podmínky pro přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta a postavení mu bylo přiznáno, a to spolu s povolením k trvalému pobytu s platností od 31. 3. 2008. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, sp. zn. 4 T 22/2018, který nabyl právní moci dne 12. 4. 2019, byl však odsouzen za drogovou trestnou činnost, za což mu byl mimo jiné uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 7 let dle § 80 trestního zákoníku. Na Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

základě uloženého trestu tak žalobci v souladu s § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla platnost povolení k trvalému pobytu. Žalovaná je toho názoru, že zánikem platnosti povolení k trvalému pobytu pak ze zákona zanikla rovněž platnost rozhodnutí o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, a to na základě § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

25. Žalobce v první řadě namítal, že platnost rozhodnutí o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v jeho případě nemohla zaniknout, neboť nedošlo k naplnění podmínek ustanovení § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého platnost rozhodnutí zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu. V případě žalobce totiž nedošlo ke zrušení povolení k trvalému pobytu, nýbrž k jeho zániku, přičemž zákon se zánikem platnosti povolení k trvalému pobytu podobné účinky výslovně nespojuje.
26. Soud se ztotožnil s vyhodnocením žalované, dle kterého v případě zániku povolení k trvalému pobytu je v souvislosti se zánikem platnosti rozhodnutí o přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta třeba postupovat analogicky dle úpravy týkající se zrušení povolení k trvalému pobytu, a to z následujících důvodů.
27. Institut dlouhodobě pobývajícího rezidenta vychází ze směrnice č. 2003/109/ES, která byla do českého právního řádu transponována novelizací zákona o pobytu cizinců. *„Česká republika závazky ze Směrnice transponovala do zákona o pobytu cizinců novelou č. 161/2006 Sb., která nabyla účinnosti 27. 4. 2006. Současně zvolila takový způsob transpozice, že provázala rozhodování o trvalém pobytu dle tehdejšího § 67 (po novele až do současnosti § 68 zákona), který zároveň novelizovala dle požadavků Směrnice s nově zavedeným institutem „Právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území“ (§ 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). O provázání těchto dvou institutů v jednom jediném řízení svědčí zejména uvozovací věta § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a rovněž tak i skutečnost, že dle § 85 odst. 3 téhož zákona [p]latnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29). Pokud tedy zákonodárce zmíněné dva instituty takto provázal, jejich provázanost se projevuje i v případě zániku povolení k trvalému pobytu, který je tak svázán se zánikem postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Jakékoliv jiné řešení by z pohledu právní úpravy bylo krajně nekoncepční a odporovalo by jejímu smyslu.
28. Postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze dle § 83 zákona o pobytu cizinců cizinci přiznat společně s rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu, případně samostatným rozhodnutím, které následuje vydání povolení k trvalému pobytu či modré karty za současného splnění dalších podmínek. Ve všech případech je přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bez výjimky spjata s jiným pobytovým oprávněním. Stejně tak v případě ztráty postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze toto postavení opětovně přiznat pouze po pětiletém pobytu na území, přičemž nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že cizinec v takovém případě nemusí mít žádné pobytové oprávnění; aby na území mohl po nutnou dobu oprávněně pobývat, musí být držitelem pobytového oprávnění. Zákonodárce tak zvolil takovou úpravu postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, dle které je přiznání a trvání tohoto postavení neoddělitelně spjata s jiným pobytovým oprávněním.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

29. Zákon o pobytu cizinců výslovně neupravuje, jak postupovat v případě zániku povolení k trvalému pobytu, obsahuje pouze úpravu situace nastalé při zrušení povolení k trvalému pobytu. Rozdíl mezi zánikem a zrušením povolení k trvalému pobytu spočívá v tom, že při zrušení je třeba, aby správní orgán vydal rozhodnutí, kterým je povolení ukončeno, při zániku však k ukončení dojde automaticky ze zákona a už není třeba, aby správní orgán rozhodoval, jedná se o objektivní skutečnost. Zákonodárce tak v určitých případech došel k závěru, že jde o natolik jednoznačné situace, že je na místě, aby při jejich naplnění povolení k trvalému pobytu zaniklo rovnou ze zákona. Pokud však dochází k automatickému zániku postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta u důvodů, jejichž existenci je nutno třeba zvlášť potvrzovat (tj. rozhodnutím), dle argumentu *a minori ad maius* (od slabšího důvodu k silnějšímu) by tak tím spíše mělo platit i v natolik jasných případech, u kterých již ani není třeba ingerence správního orgánu; platí-li taková úprava pro méně významnou skutečnost, jistě by měla platit také pro významnější skutečnosti.
30. U důvodů zániku platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 76 zákona o pobytu cizinců se navíc jedná o situace, se kterými není z povahy věci slučitelný výkon práv vyplývajících z povolení k trvalému pobytu, to samé platí i o právech vyplývajících z postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. U důvodů uvedených v písm. a), c) a d) ustanovení § 76 zákona o pobytu cizinců není pochyb o jejich neslučitelnosti s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta, osoba může být těžko zároveň státním občanem a cizincem s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta, dále, postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta je omezeno pouze na jeden členský stát EU, proto je rovněž nemyslitelné, aby cizinci toto postavení příslušelo ve více členských státech najednou, a nakonec také nelze, aby osobě příslušelo postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, pokud je tato osoba po smrti či prohlášena za mrtvou. Pokud se tedy jedná o situace neslučitelné s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta, musí v takových případech toto postavení i automaticky zaniknout. Proto i systematickým výkladem lze dojít k závěru, že zákonodárce důvod trestu vyhoštění a vykonatelnosti rozhodnutí o správní vyhoštění záměrně zařadil mezi důvody, které jsou neslučitelné s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta (pod písm. b), neboť i tento důvod je s postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta neslučitelný a vyvolává jeho automatický zánik.
31. Jak přílehavě podotkl správní orgán I. stupně, zákonodárce nijak nepočítal s možností, že by cizinec nebyl držitelem příslušného pobytového oprávnění, ale postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta by mu nezaniklo, neboť to vyplývá rovněž z § 84 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se záznam o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta značí do průkazu o povolení k pobytu. Z toho plyne, že se jedná o neoddělitelně provázané instituty a zákon nepočítá s tím, že by povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta samostatně existovalo při zániku pobytového oprávnění.
32. V neposlední řadě i na základě eurokonformního výkladu je nezbytné dovodit, že v případě udělení trestu vyhoštění zaniká postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta automaticky společně se zánikem platnosti povolení k trvalému pobytu. Dle čl. 9 odst. 1 písm. b) směrnice č. 2003/109/ES totiž dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže bylo přijato opatření

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k vyhoštění za podmínek stanovených v čl. 12 této směrnice. A jak je blíže popsáno dále, takové opatření bylo v případě žalobce přijato.

33. Soud má z uvedených důvodů za to, že v případě zániku platnosti povolení k trvalému pobytu je co do důsledků pro postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta třeba postupovat analogicky dle úpravy zrušení povolení k trvalému pobytu.
34. Žalobce dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro zánik postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES. Ani tato námitka není důvodná.
35. Článek 9 směrnice č. 2003/109/ES upravuje podmínky zániku a zrušení postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přičemž v odst. 1 písm. b) tohoto článku je stanoveno, že postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta zaniká, pokud bylo přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES. Dle čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES lze rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta učinit pouze pokud představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, dále upravuje seznam faktorů, ke kterým je při rozhodování o vyhoštění nutno přihlídnout, a stanovuje právo obrátit se na soud.
36. Směrnice č. 2003/109/ES je do českého právního řádu transponována primárně prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, nicméně odrazem směrnice je také § 80 odst. 3 písm. e) trestního zákoníku, který transponuje právě obsah zmíněného čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES. Dle § 80 odst. 3 písm. e) trestního zákoníku pak pachatel trestného činu, který má přiznané postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, lze uložit trest vyhoštění jen za podmínky, že soud při ukládání trestu shledá vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku. Nelze tak přisvědčit žalobcově námitce, že v jeho případě nebylo postupováno v souladu s čl. 9, respektive čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES, neboť žalobce byl odsouzen k trestu vyhoštění dle § 80 trestního zákoníku, přičemž toto ustanovení ve svém odst. 3 písm. e) odráží podmínky stanovené v uvedených člancích směrnice, jejichž zkoumání tak náleželo trestnímu soudu. Trest vyhoštění dle § 80 trestního zákoníku tak splňuje podmínky čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES a vede ke ztrátě postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
37. Pro úplnost soud dodává, že trest vyhoštění byl žalobci udělen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2018, sp. zn. 4 T 22/2018, přičemž žalobce měl možnost se proti němu bránit formou řádných a mimořádných opravných prostředků v trestním řízení, čehož také částečně využil. Správním orgánům však nepřísluší, aby jakkoliv hodnotily správnost udělení trestu vyhoštění, což platí také o správních soudech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 Azs 262/2014-49). Žalovaná proto nepochybila, když se blíže nezabývala splněním podmínek dle čl. 12 směrnice č. 2003/109/ES, neboť to příslušelo trestním soudům. Pokud se žalobce domníval, že se v případě uložení trestu vyhoštění trestní soudy nezabývaly zákonnými podmínkami, měl možnost využít procesní ochrany v trestním řízení, ve správním řízení mu však tato ochrana nemohla být poskytnuta. Ze stejného důvodu žalovaná nepochybila, když jako důkaz neprovedla trestní rozsudky ve věci. Nebylo totiž na místě, aby jejich obsah přezkoumávala. Jako důkaz svědčící o udělení trestu vyhoštění pak žalovaná do správního spisu založila výpis z evidence rejstříku trestů fyzických

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

osob, který obsahuje informaci o uloženém trestu vyhoštění, což soud považuje za dostatečné.

38. Soud se neztotožnil ani s námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí obsáhle citovala ze zákona o pobytu cizinců (§ 76 písm. b), § 83, § 117 odst. 1 písm. d), § 76 odst. b), § 83 odst. 4) a směrnice č. 2003/109/ES (čl. 9 odst. 1 písm. b) a čl. 12), uvedla svou interpretaci těchto ustanovení, dle které není pochyb o tom, že právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v ES je vždy vázáno s konkrétním pobytovým oprávněním na území, cizinec může mít na území povolení k pobytu bez přiznaného právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v ES, nikoli naopak. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí nad rámec již uvedeného poukázal na to, že dle § 117f odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se zánikem platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců skončí i platnost průkazu o povolení k pobytu, dle § 84 odst. 1 se záznam o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta uvádí do průkazu o povolení k pobytu, při ukončení platnosti trvalého pobytu by tak nebylo kam záznam zaznačit. Pro úplnost soud uvádí, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66), při přezkumu napadeného rozhodnutí je tak třeba přihlídnout i k obsahu prvostupňového rozhodnutí.
39. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí popsala, na základě jaké právní úpravy došla k závěru, že zánikem práva trvalého pobytu zaniká i přiznané postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, citovala příslušná ustanovení jak zákona o pobytu cizinců, tak směrnice č. 2003/109/ES a vyložila, jak citovaná právní úprava dopadá na řešenou věc. Napadené rozhodnutí proto v tomto kontextu nelze považovat za nepřezkoumatelné. Co se týče použití pojmu „správní vyhoštění“ namísto „trest vyhoštění“ na str. 5 napadeného rozhodnutí, očividně se jedná o překlep, který se objevuje pouze jednou, v napadeném rozhodnutí se přitom žalovaná opakovaně vyjadřuje k trestu vyhoštění. Výkladem tak lze tento rozpor v pojmech jednoduše překlénout a nelze z tohoto důvodu napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Soud podotýká, že za nepřezkoumatelné lze považovat pouze rozhodnutí obsahující takové vady, které brání přezkoumat rozhodnutí celé či jeho části, a nelze z něj zjistit, jak bylo rozhodnuto, o čem bylo rozhodnuto či proč tak bylo rozhodnuto. To však není případ napadeného rozhodnutí, jak soud dovodil výše.
40. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. září 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.